

на милосердието. И наистина възможно е било да сж останали баши-бозуци въ тия мѣста, и ако да бѣха ни нападнали, тѣ можаха всинца насъ да испратятъ при праотцитѣ ни, толкось по-лесно, защото ние бѣхме съвсѣмъ безоръжени. Задъ Царева-Ливада е градецътъ Дръново, гдѣто при насъ Българитѣ испровождаха Брянскій пълкъ съ цвѣтя, удряха камбанитѣ и проливаха сълзи отъ благодарностъ и скръбъ, защото тѣ знаеха че сичкитѣ братушки не ще се повърнатъ назадъ. Най-послѣ ето че дойдохме и въ Габрово, — градътъ, въ който ми било писано да проживѣмъ по-голѣмата частъ отъ военното врѣме и толкось дълго да лежж боленъ. Да увардимъ заради него подробно въспоминание и да запознаемъ съ него по-отблизо читателя.

Този малакъ градецъ, който даже сами Българитѣ наричатъ „село“ а не „градъ“, намира се четиредесетъ версти далечъ отъ Търново и е расположенъ на сѣщата рѣка Янтра въ една отъ криволици-тѣ на нейната тѣсна долина. Той е положенъ по двѣ-тѣ страни на рѣката като се насланя върху нейнитѣ възвишени брѣгове, които сж покрити съ пастбища, полета или лѣсове. Общия неговъ изгледъ е твърде симпатиченъ, благодарение на живописнитѣ околности, на изобилната зеленина въ самия градъ, на оригиналното устройство на къщитѣ, надъ които се възвишаватъ четири православни църкви и между които твърдѣ се отличава едно голѣмо здание на два ката, направено по европейска архитектура—това бѣше зданието на мѣстната гимназия. Габрово както и сичкитѣ български градове, въ много нѣща има характерътъ на Истокъ: криви тѣсни улици; нѣма